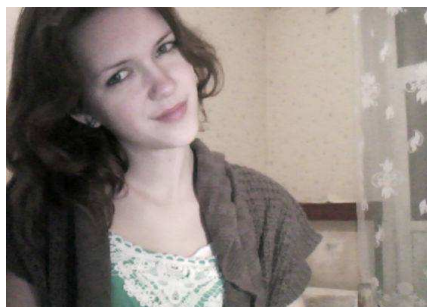

Pilaitės poezijos maratono atkarpoje „PAVASARIS ŽEMĘ JAU KELIA“ – Donata Stancelytė

Kilusi iš Dzūkijos sostinės – Alytaus. Nors eiles rašo labai neseniai, jau priklauso Vilniaus universiteto „Rašytojų klubui“, pernai debiutavo Pilaitės poezijos pavasariui skirtame leidinyje „Iš aukštybių žydros gilumos“. Moko Gamtos mokslų fakultete, tad gamta – nuostabus įkvėpimo šaltinis, kai galima pasinerti į apmąstymų sūkurį, o dėliojant mintis, – kurti savitą pasaulį, just vidinę pusiausvyrą, širdį užplūstančią kūrybinę šilumą. Ir šiam Poezijos pavasariui skirtos Donatos eilės tokios:

Už nebūties pavasaris

nėra

o gal net niekados nebuvo
bet paprastai

įprastai sugrįžta
pavymui

vos būčiai sužaliavus
vos garsams atgijus

štai
kopiū aukštyn
stiebiuosi tavo saulės link

lyg tas
gegužės apkerėtas

taip palengva
atgarsį įgavęs

atgimimo aidas

imlus ir išvalgus
tarsi
nenuginčijama tiesa tikrovės
atspindy

žvelgiu nurimsta įsitempęs
tavo veidas

ir sielos nebevaržo
ankšti riboti
pančiai

kai pražydusi viltis
gegužės apkerėta
ištikima

pavasariui

aplanko mus pasaulio
vaizdiny

Baltais potėpiais po juodą erdvę

Užpildysiu, tą plytinčią
tuštumą,
Kasdienybės šurmulyje.
Pavaišinsiu juodą rašalo
dėmę bet kuo:
raidėmis, skaičiais, viltim!
Spalvomis...
Nuspalvosiu ilgesį,
paryškinsiu
Nublukusį lietų,
Stebėsiu akylai,
Rašalo dėmę, kad
nebesiplėstų.
Tikiu, greitai išsiskirstys ir
nebeliks
Tamsių varnų
Šviesiame sniego pursle.

***

Rausta dangus,
Ir medžių šakos debesis apraizgo.

Apraizgo it sidabrinės gijos,
Puslapius svajų.

Stebiu, kaip vakarėjant,
melsvuos skliautuos nurimsta mostai,
Debesis siekiančių strėlių.

Strėlių, kurių antgaliai
dengti perlamutru,
Veria jos šoki liaunų šakų.

O mano žvilgsnyje – tylu, jauku.
Jaučiu, kaip šilkinės gijos
apgaubia puslapius svajų.

Pavasarejant

Suklupti, pakilti, bėgti, stebėtis,
Viziją regėti.
Sudiržusias rankas, pavargusią sielą,
Melodinių garsų aiduose gaivinti.
Sustoti, išsiklausyti,
Širdimi patikėti.
Užmerkti akis, pajusti šiltą vėjo gūσιο dvelksmą,
Pavasarejantį pasaulį iš naujo pažinti.
Nebesukubėti...